

ԵՐԵՎԱՆԻ ԳՐԱԳՐԱՐԱՆ

ՄԵՆԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ. կէս տարվանը 6 ռուբլ.:

Փոփոխում գրվում են խմբագրատանը և պ. Մատուրեանի
խանութում

Օտարաբարձարացիք զինում են ուղղակի
Тифлис. Редакция „Мусака“

Խմբագրատունը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տօն օրերէն):

Յայտարարութիւնները ընդունվում են ամէն լիզուով:

Յայտարարութիւնները համար վճարում են
իւրաքանչիւր բառին 2 կոպէկ:

ԲՈՎԱՆԻՒԱԿՈՒԹԻՒՆ

Մեզ ինչ է պակաս. — Եւրոպայի տեսչութիւնը
Ռուսաց մամուլը հայերի մասին, Նամակ Ախալ-
ցիայից Նամակ խմբագրին, Ներքին լուրեր. —
«Մշակի» հեռագիրները. — Յայտարարութիւններ.
— Տեղեկացոյց. — Բանասիրական Մարիա:

ՄԵՉ ԻՆՉ Է ՊԱԿԱՍ

Չարմանալի երևոյթ է նկատուիմ հայերի մէջ, որ հազիւ թէ կարելի է պատահել մի այլ ազգի մէջ: Ինչքան ուզում էք ուսում տուեցէք հային, ուսումնարաններ հիմնեցէք նրա համար, ուղարկեցէք նրան տարրական, միջնակարգ և բարձրագոյն դպրոցներ, — հայը կը դառնայ, այո՛, գրագէտ, լուսաւորված մտղ, լուսամասագէտ, ընդունակ արհեստաւոր, տէխնիկ, մաթեմատիկոս, ինժեներ, բժիշկ, փաստաբան, մրցութիւն կանսէ ուրիշներին, այլազգիներին, — բայց իր բոլոր լուսաւորութեամբ, հմտութիւններով, ուսումով, գիտութիւններով՝ դարձեալ բարոյական կողմից նոյնը կը մնայ, ինչ որ են նրա անգրագէտ, անուս, տգէտ հայրենակիցները: Ուսումը, գիտութիւնը ամեն տեղ, ամեն ազգի մէջ բարձրաց-

նում են ժողովրդի բարոյականութիւնը, իսկ հայերի մէջ համալսարանական մարդը մեծ մասամբ նոյնքան անբարոյական է, նոյնքան անազնիւ է, որքան իր ազգակից ամենավերջին դաւալ, կամ չարչի, ամենաստոր հաստափոր հարստահարող:

Ընդհակառակն հաստափոր հարստահարողը գոնէ միամիտ է, անշնորհ է և ուրեմն այնքան վատնակուոր չէ: Իսկ համալսարանական հայը գործ է դնում իր բոլոր գիտութիւնները, իր ամբողջ ուսումը, որ աւելի լաւ խարի, զողանայ, հարստահարի...:

Ի՞նչ է այդ սարսափելի, հրեշուտ երևոյթի պատճառը:

Պատճառը շատ հասարակ է հայը ունի բնական խելք, առողջ դատողութիւն, մեծ ընդունակութիւններ, աշխատասիրութիւն. հայերի մէջ կան բազմաթիւ ուսումնարաններ, կայ ձգտում դէպի ուսում, հայոց բազմութեան մէջ բաւական տարածված է լուսաւորութիւնը, մինչև անգամ համալսարանական հաստատ գիտութիւններ, — բայց մի բան պակաս

է հայերին, բարոյականութեան մի զորեղ գործիչ բացակայ է հայոց ազգի ամեն շրջաններից և դասակարգերից, մի բան չը կայ հայերի մէջ՝ զա դատարարականութիւնն է:

Առանց դատարարական ուսումը մի կոպէկ չարժէ:

Իսկ որտեղեց կարող ենք սպասել հայի համար դատարարականութիւն, բարոյական դատարարականութիւն: Հայոց տգէտ, անբարոյական, բռնաւոր, հարստահարող փչացած, մահաճեղատեղական, պարսկական ոգով կրթված ընտանիքից անհնարին է պահանջել դատարարականութիւն հայ զաւակների համար: Հայոց հոգևորականութեանը որ բաղկացած է մեծ մասամբ ստոր զարգացմամբ անհասներից, այն հոգևորականութեանը որ շրջապատել է իրան ժողովրդի համար անանցնելի չնական պատով, որ իր արժանաւորութեանց ստոր է համարում խօսել ժողովրդի հետ ժողովրդական, հասկանալի, կենդանի լեզուով, որի ներկայացուցիչները չունեն ժողովրդի վրա ոչինչ բարոյական ներգործութիւն, որի նը-

ման նեղ, սահմանափակ կղերական գուցէ ամբողջ աշխարհիս երեսին ուրիշը չը գտնվի՝ նոյնպէս անհնարին է պահանջել դատարարական ներգործութիւն հայոց ամբողջ վրա:

Մի ազգ առանց դատարարականութեան կորած ազգ է, որքան էլ ուսում տաս նրան: Առանց ընտանեկան դատարարականութեան և առանց կրօնի ամբողջից, եթէ նա անընդունակ ամբողջ է, դուրս կը գան ուսում առած յիմարներ, իսկ ընդունակ ժողովրդից, որ զուրկ է կրօնի և ընտանիքի դատարարականութեանց՝ դուրս կը գան միայն բարձր ուսում ստացած սրիկաներ, ուսում առած զողեր, լուսաւորված հարստահարողներ:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՌՈՒՍԱՅ ՄԱՍՈՒԼԸ ՀԱՅԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

«Тифл. Вѣст.» լրագրում կարգում ենք հետևյալը: Բոլորովն ուսւ ժողովրդի բնութեան հակառակ, որ առհասարակ չէ ցոյց տալի ատկութիւն դէպի օտարազգիները,

միասին անցնում էին փարոսի չորս կողմը: Մի կար, կամ կիսագործ չուլքին ձեռքն Մարիան միշտ Ստեփանի կողքին էր վրում, ժամանակ առ ժամանակ նա բարձրացնում էր իր սիրուն աչքերը, մի հայեացք էր գցում Ստեփանի վրա, մի թափանցիկ հայեացք, որ կարծես խորքն էր մտնում, տեսնելու թէ այնտեղ ինչ է վրում, կարծես Մարիան մտապաւ խորանի ջաբարին, չը կար այլ ևս առաջնայ նորատարութիւնը, նա էլ չէր երգում ծերունու սիրած երգը, չէր նստում նրա հետ դուրսը և Գրիգորի վրա խօսում, Ստեփան, Ստեփան և միշտ Ստեփան, շարա մօտ էր վրում Մարիան:

Մարիան տան և վեց տարեկան էր արդէն, նա այն հասակում էր երբ ամեն աղջիկ, ամեն երեխայ կին է դառնում: Այդ փոփոխութիւնը նշանակում էր և Մարիայի մէջ, նա անհնդիտ էր վրում, ընկնում էր յանկարծ մտածմունքի մէջ, բայց թէ ինչի վրա էր մտածում, ինքն էլ չը գիտէր: Անցնելու ժամանակ նա յանկարծ բռնում էր Ստեփանի ձեռքը և քաջ էր ընկնում նրա ուսից:

— Ա՛խ Ստեփան, էլի կրկին ինձ, որ սիրում ես ինձ, էլի մէկ անգամ սաս:

— Սիրում եմ և միշտ կը սիրեմ, թող բոլորը, լսիր ինձ, ինչ պէտք է վրեժ քեզանից այստեղ, այդ մարդիկը չեն կարող քեզ գնահատել, իսկ մենք միասին երջանիկ կը վրենք:

— Գու ինձ կը թողնես, Ստեփան, Ա՛խ ինչի տեսայ քեզ, ինչի դու հիւանդացար, ինչի կկար մեր տուն, սասում էր աղջիկը յուսահատված:

— Քեզ թողնել չէ Մարիա, կրե՛ք ես քեզ չեմ թողնի: Մենք անբաժան կը վրենք: Եւ ինչի պէտք է թողնեմ քեզ, ես հարուստ եմ, իսկ դու գեղեցիկ, սասում էր Ստեփանը սեղմելով Մարիայի ձեռքը:

— Մի բան մտածում ես, չէ որ դու կամուս-

այդ որքը նա տեսել էր փարոսի մօտ, որտեղ նա հիմա կանչեց պահապանին, որ դուռը բաց անեն և ցոյց տան նրան փարոսը:

— Պահապանը այստեղ չէ, պարոն, ասաց նրան Մարիան, ես կը բաց անեմ ձեզ համար դուռը:

— Հա, խնդրեմ բաց արա, ասաց Ստեփանը և աղկայ վրա ձգեց մի կրակոտ հայեացք, որի առջ Մարիան աչքերը վեր թողեց:

Գուռը բացվեց և Ստեփան վասօի հետ մտան փարոսը և սկսեցին բարձրանալ սանդուղքով: Բայց դեռ կէսին չը հասած յանկարծ մի ձայն լսվեցաւ և Ստեփանը ընկաւ սանդուղքների վրա:

Վասօն նրան ցած բերեց, Այդ աղմուկը լսելով դուրս եկաւ և ծերունի ջաբարը: Վասօն դիմեց նրան:

— Իմ բարեկամը յանկարծ հիւանդացաւ, նրան այժմ չէ կարելի տանել, չունե՛ք արդեօք մի սենեակ, որտեղ դնենք նրան մինչև բժշկի բերելը: Ես ձեզ կը փարձատրեմ:

— Չէ հարկաւոր, ասաց ծերունին: Մարիա, դիմեց նա աղկան, տուր դրանց քո սենեակը առ ժամանակ, իսկ դու ինձ մօտ կը վրես:

Ստեփանին տարան սենեակը և զբին Մարիայի անկողնի վրա: Վասօն գնաց բժշկի ետեկից, ծերունին դուրս եկաւ և հիւանդի մօտ մնաց Մարիան, նա նայում էր Ստեփանի մաշված, գունաթափ երեսին:

Աղջիկը ճանաչեց անձանութ երիտասարդին, որ անդադար չընում էր փարոսի չորս կողմ: Նա մօտեցաւ նրան, կուսցաւ և երկար հայեացք ձգեց հիւանդի վրա. կարեկցութիւնը գծազովեցաւ Մարիայի երեսին:

— Մի բաժակ ջուր, ասաց հիւանդը թոյլ ձայնով:

— Իսկոյն, Մարիան բերեց ջուրը, բարձրացրեց հիւանդի

զուլը և մօտեցրեց բաժակը նրա շրթունքներին: Հիւանդը խմեց, յետոյ նայեց Մարիայի վրա: Նրանց հայեացքները պատահեցան

— Շնորհակալ եմ... ինչպէս է անունդ:

— Մարիա:

— Շնորհակալ եմ, Մարիա:

Եկաւ բժիշկը գրեց մի դեղ և արգելեց հիւանդին տեղափոխել, ասելով, որ դրանից Ստեփանը կարող է մեռնել:

— Գոնեա մի երկու շաբաթ հարկաւոր է դրան այստեղ թողնել, իսկ յետոյ կարծեմ կարելի է տեղափոխել, ես երեկոյեան էլի կը մտնեմ, ասաց բժիշկը, վերցնելով իր գլխարկը:

— Ի՞նչպէս պէտք է գործածել այդ դեղը, հարցրեց Մարիան:

— Գոն կը ծառայես հիւանդին, շատ լաւ. տըռուէք ամեն երկու ժամից յետոյ մի մի բաժակ այդ դեղից, այս ասելով բժիշկը կամ աւելի լաւ է ասել Ստեփանի մտերիմ Ստեփան դուրս գնաց սենեակից:

Մարիան մնաց հիւանդի մօտ, նա ծառայում էր հիւանդին, տալիս էր նրան դեղ, ուղղում էր նրա բարձերը, խօսում էր նրա հետ:

IV

Անցան ութ, ինն օր, Մարիան փոխվեց. նրա առաջվայ միշտ ուրախ դէմքը միայն այն ժամանակ վրում էր հանդիստ, երբ նա խօսում էր հիւանդի հետ կամ նրան ծառայում: Այդ փոքրիկ ծառայութիւնները աւելի շուտ և շուտ էին կրկնվում: Հիւանդի և Մարիայի յարաբերութիւնները բարեկամական էին իսկ բարեկամութեանից դէպի սէրը մեծ չէ հեռաւորութիւնը:

Անցան ութ, ինն օր. Մարիան Ստեփանից չէր հեռանում նրանք երկուսը անբաժան էին, Ստեփանը հեռագէտէ առաջանում էր, նրանք միասին նստում էին վառած բուխարի առաջ,

Մ Ա Ր Ի Ա

III.

— Է՛յ, ո՞վ կայ այդտեղ, մենք ուզում ենք փարոսը տեսնել:

Այս ասողը Ստեփան, կամ Ստեփան էր, ինչպէս ընդունված էր նրան կանչել իր ընկերների մէջ: Մամաջանեանց Ստեփան մի շատ հարուստ մարդու որդի էր, այնքան հարուստ, որ կարող էր պարծենալ թէ օրիփոխ կէսը իրանն է:

Հարստութեան հետ Ստեփանի հայրը տուել էր և կրթութիւն: Ռուսաստանի համալսարաններից մէկում էր դասախօսութիւններ լսել Ստեփանը, բայց այնտեղից դուրս էր եկել նոյն դատարկ գլխով, որով մտել էր:

Փոխանակ սովորելու, նա քեֆ էր անում, սիրելիաններ էր պահում և փոխում էր նրանց, ինչպէս չապիկը փոխում են: Նա լաւ երգում էր օպերեկաներից, կանանց հասարակութեան մէջ անման էր, գիտէր ժամանակին մի օրիորդի շողքորթող խօսք ասել, իսկ սրակված տիկնոջը բարեկիր սովորականից աւելի պինդ սեղմել ձեռքը: Ստեփանը իրան չըջապատել էր իր նման ընկերներով, որոնք նրա հաշտով էին ապրում և մի և նոյն ժամանակ նրա նպատակներին ծառայում: Ստեփանը ունէր փող, գումար, այդ միակ բանը, որ իրաւունք է տալի ամեն բան անելու և ամեն բան անում էր: Նա այժմ եկել էր մի քանի օրով ֆոթի և չէր ուզում վերադառնալ օրիփոխ առանց սովորական որսը անելու, իսկ

առևտայ մասնակց, մի քանի ուրախակն բացառութիւններով, պ. Կատիօլի ձեռքով աշխատում է սխտեմատիկական կիրպով թունաւորել առևտայ կայսրութեան հպատակ ոչ առևտայ դաւաճաններին: Այն փոքր տոհմաբանական տեղեկութիւնները որ ունեն պարզեցումները և հասարակութիւնը, ահա պատճառը որ ամեն մի առևտայ հրատարակիչը մասնակցող Կովկասեան ժողովուրդներին մասին գտնում է թեթևամիտ հաստատողներ: Կէպի հայերը, պ. Կէպիօլով աղբանուծով մէկը ցոյց է տալի սարսափելի անտրութիւն, որի ծառայութիւնը Կովկասում աղբորութիւն չունեցաւ և այս պատճառով չէ կարողանում պ. Կէպիօլով սիրել այն ժողովուրդներին, որոնք չը կարողացան զնահատել նրա մեծութիւնը, թէպէտ էլ կէպի ուղիւ սակը, ժողովուրդները այս հանդամանքում ոչինչ գործ չունեն: Մի խօսքով պ. Կէպիօլով նպատակ է դրել իրան ցետակ բոլոր հայ ժողովուրդը, նմանեցնելով նրա արտադրող դասերը, երկրագործները, որոնք 1/2 միլիոն են թւով, այն փոքրամթիւ գումարաւոր հարստահարողների հետ որոնք առաջ են եկել քաղաքական անտեսութեան բնական օրէնքից և բոլորովին սխալ է այս յատկութիւնները սեփականացնել հայերին, աչքի առաջ ունենալով այն բանը որ կապիտալի հարստահարութիւնը ծածկեց ամբողջ Ռուսաստանը սկսած անշարժ Զինաստանի պատերից մինչև Կովկասը:

Մտակ ժամանակներում պ. Կէպիօլով գրեց «ՊՈԼՈՍԵՅ» լրագրում ամբողջ մեղադրանքներ հայերի դէմ, թիւրքաց չայտատանի մի մասը Ռուսաստանին միացնելու պատճառով: Այս յօդուածը ստիպեց պ. Զինաստանին գրել մի պատասխան «НОВОЕ ВРЕМЯ» լրագրի մէջ որ մենք արտատպում ենք: Ահա պատասխանը: Ընչ որ էլ պատահի, ես կարծում եմ, որ չէ կարելի կասկածել որ Ասիայում մենք կը հարստանանք միացնելով Ռուսաստանի հետ նոր երկիր: Թէ ինչ սահմաններ կունենայ—գեո. և սոցիալի չէ, այդ բոլորը կը ցոյց տայ մտակ ապագան: Մինչև այն ժամանակ հարկաւոր է ամեն տեսակ երթաւորութիւններից հեռու մնալ այս երկրի ցանկալի կազմակերպութեան մասին: Իսկ այժմ ես համարձակվում եմ մի քանի խօսք ասել

Նախ, իսկ այն ժամանակ... ինչ կը թողնես... մի ուրիշ կնոջ համար... ոչինչ, թող ինչ, բայց ոչ թէ ուրիշ կնոջ համար, աւելի լաւ է մոռնել: —Մտանաւոր, ջեմ հասկանում թէ դու ինչի ես կարծում, որ մենք ամուսնանք չենք լինի: Անպատճառ հարկաւոր է, որ քահանայ մեզ պատկէ, այդ է քո կարծիքով ամուսնութիւնը: —Բա ուրիշ ինչ կարող է լինել, ասում էր Մարիան զարմացած, առանց քահանայի ամուսնութիւն... —Երեւոյն ես, հոգիս, Մենք միասին կարող ենք, ուրիշին չեն անի կնութիւն, սա ամուսնութիւն չէ բա ինչ է: Այսպէս խօսելով նրանք մոտենում էին փարոսին, Ստեփանը յայտն էր տալիս, փառաբանում էր աղջկան. սեղմում էր նրա ձեռքը: Մարիան հետզհետէ անշարժ էր դառնում, նա իր հայտնաբեր ցցում էր մի առարկայի վրա և էլ չէր հեռացնում: Նրանք մտեցան փարոսին, բայց արին դուռը և մտան ներս: Վստիցան նրանց քայլերի ձայնը, որ աղմուկով կրկնեց փարոսի արձագանքը: Քահանային փչում էր, երկինքը ամպերով էր ծածկվել և փարոսի շրջակայքի վրա կիսամութ էր տարածվել: —Գլուխս պտուտ է գալիս, ասաց Մարիան և իր գլուխը դրեց Ստեփանի ուսի վրա: —Գու երեկ վերե նայեցիր, ասաց Ստեփանը, ծածկիր աչքերդ այդ սանդուղքի պոյուտներից է: Աղջկը ծածկեց աչքերը, նա աւելի մօտիկ կաւ Ստեփանին: —Կարծես այստեղ մի մարդ կայ, ասաց Մարիան, ես վախեցում եմ: —Չէ, մի վախեցա, նստենք այստեղ. բայց ինչպէս խօսում է քո սիրտը, ասաց Ստեփանը և սկսեց աւելի պինդ սեղմել աղջկայ ձեռքը:

«ПОЛОСЬ» լրագրում տպւած Կէպիօլի հետաքրքիր յօդուածի մասին որը ունի հետեւեալ վերնագիր. «Երկիրների տիրապետութիւնը և Ռուսաստանի զեջումները»:

Յարգելի (?) հեղինակը հաստատ կանգնած է իր դէպի հայերը ունեցած անտրութեան սկզբունքի վրա: Նա կարծում է, որ հէնց որ առևտայ տիրեն Կարս, Չալդիր և ուրիշ նահանգներ, այստեղ կը սկսեն լրջիլ այդ երկիրները նախկին ազգաբնակչութեան սեղանները, թիւրքաց հայերը, և ուրեմն աւելի վառ կը լինի մեզ համար քան թէ այնտեղ քուրդերին, թիւրքմեններին չերքեսներին*): և ուրիշներին թողնել: Ի՞նչ պատճառով: Հայերը, ասում է հեղինակը, հէնց այժմ էլ Ռուսաստանի համար բեռն են, որովհետեւ վաճառականութեան մէջ չորսը ունենալով, ուսու կառավարութեան հովանաւորութեան տակ, հարստահարում են Կովկասի միւս բոլոր ազգաբնակչութիւնը, որը միշտ արհամարհում էր նրանց, իսկ այժմ արեւն այն համբաւումը է կազմվել որ առանց նրանց չեն կարող ապրել մինչև անգամ առևտայ Ռուսաստանը: Մինչև անգամ իրանց սեփական հողերի պաշտպանութեան համար չեն կամեում զենաւորել, իսկ պատերազմի վրա նրանք նախընտրում են միայն իրեն յարմար դէպք զօրքի մօտ հարստանալու, չը նայելով որ այդ զօրքը թափում լինէր իր արիւնը նրանց շահերի համար: Ռուսաստանի հպատակ ոչ մի ժողովուրդի մէջ չէ գտնվել այնքան դաւաճան մարդիկ որքան հայերի մէջ, հայերը զենաւորական ծառայութեան միշտ փախուցում են և ահա թիւրքայի և Պարսկաստանի հետ հարեւանութիւնը կը տայ նրանց աւելի ուղիւ միջոցներ այդ գործի համար: Ահա ինչ համար մենք կարծում ենք որ թիւրքայի հետ յաջող կերպով խաղաղութիւն կապելու ժամանակ, քանի որ փոքր տարածութեամբ

* Ինչ չէրքէզներ համար է խօսում նա: Ինչքան ինչ յայտնի է, այնտեղ բնակվում են ոչ թէ չէրքէզներ, այլ ինդո-չինեզներ, կարաբալակներ, մահմեդական օսերի, Վաղիկապիտան գաւառից գաղթած մեր նախկին գերեզալ Մուսայ կուրդուխովի հետ գաղթականների մի քանի խումբ: Բնակչության չէրքէզներ այդ երկիրներում երբեք չեն եղել:

Նա իր ձեռքը փաթաթեց աղջկայ մէջքին և այդպէս մտում էին մի քանի րօպէ: Աղջկը հետզհետէ թուլանում էր. նրա շրթերը կարծես վրա անդգամ մի ժպիտ էր խաղում: Կործքը անհամբուր բարձրանում էր և թեթևանում էր ծանր և խորը հառաչանքներով: Նա սկսեց լաց լինել ինչն էլ չը գիտեցաւ ինչի համար, առաջ կամաց, յետոյ բարձր, յետոյ էլ կամաց, նա սեղմում էր Ստեփանի ձեռքը և ժամանակ առ ժամանակ իր աչքերը բարձրացնում էր նրա վրա: —Մտեցիր, էլի, էլի, չնչնում էր աղջկը, այդպէս... Ստեփանը դու ինչ սիրում ես: —Սիրում եմ, երգում եմ քո բազում, Նորա լուսին և այդպէս գրկած մտում էին մի քանի ժամանակ... Այժմ քո սիրտը չէ խփում, Մարիա, ասաց Ստեփանը: —Ո՞չինչ, կանցնի, տուր միւս ձեռքը, ասում էր Մարիան աւելի և աւելի կամաց, տուր... այդպէս... դու ինչ չես թողնի... ասա... V.

Ժամանակը անցնում է և ամեն բան փոփոխութեան է ենթարկւում: Տեսնում են այսօր մի պատուաւոր մարդ, հիւանդ և նրանով, բարդաւորութիւն են համարում նրա ձեռքը սեղմել, վաղը նա ընկնում է, անպատիւ է լինում և դուրեկ հեռացնում են նրանից: Ինչի համար... որովհետեւ ամենքը այդպէս են անում... Մի երիտասարդ յայտնում լի, աշխատանքի համար պատրաստ գալիս է իր հայրենիքը, ուզում է գործել, սկսում են հաւանել նրան, բայց վաղը տեսնում են, որ նա էլ գնաց միւսներին չաւորվ. հոսանքը նրան էլ տարաւ, իսկ դու անտարբեր նայում ես... ամենքը այդպէս են անում, դրա համար ինչն իրան առաջ եկած

հոգ վերցնեք նրանից այնքան օգուտ է մեզ:

Յարգելի բոլորովին հեղինակին, որի գրաւիչ յօդուածներ կարդում էի միշտ մեծ հետաքրքրութեամբ «Русск. Вѣст.» ամսագրում, զարմանալով նրա ստիպական գործերի վերաբերութեամբ ունեցած հարուստ և բազմակողմանի տեղեկութիւնների վրա, ես չեմ կարող չը հակառակել նրա այդպիսի սաստիկ անտրութեան համար դէպի հայերը:

Մի քրիստոնեայ ազգ, մինչև անգամ կէպի օտից մինչև գլուխ վաճառական—հարստահարող և երկչու լինէր թուրքմեններից, քուրդերից, չէրքէզներից ցածր դասել նրանց միացնելով վերին սաստիկան վնասակար համարել Ռուսաստանի համար, իսկ Միջին Ասիայում բնակվող խիվինների, իոմուլների և ուրիշ մահմեդական աւազակ ցեղերի միացնելը շատ ցանկալի և օգտաւէտ համարել ձեռ կամքն է, դա չափից դուրս է: Ի՞նչ այդ քիչ է, հայերին համարել դէպի դաւաճանութիւն հալումն ունեցողներ, որպէս Ռուսաստանի հպատակ ոչ մի ժողովուրդ, դա մեղադրանքի վերջին սահմանն է, որ կարելի է գցել ուժ և ից է երեսին»:

Այս, քաղաքներում բնակվող հայերը մեծ մասամբ վաճառականներ են, հարստահարողներ են, նրանց ամենազլատուր բանը հարստութիւնն է, և ճշմարիտ բոլոր Կովկասի վաճառականութիւնը իրանց ձեռքը գցեցին—առևտայ կառավարութեան հովանաւորութեան տակ: Եթէ որ այս Կովկասի միացած բոլոր ազգաբնակչութիւններին և իրան ուսաց կառավարութեան այդպիսի սարսափելի վնաս է տալի, ուրեմն ի՞նչ պատճառով կառավարութիւնը պահում է իր հովանաւորութեան տակ: Ի՞նչ պատճառով տեղութեան համար արդիւնաւոր գործերը, օրինակ ձկնորսութիւնը, աղահանքերը, նաւթի աղբիւրները, տրված են հայերին շատ ցածր (??) գնորով: Ի՞նչ պատճառով բոլոր կապիտալներ և ուրիշ սրա նման գործեր տրվում են հայերին: Ի՞նչու համար զարձրին նրանց փողի վերաբերումը ամեն գործերի մեծամասնութեամբ: Ի՞նչ պատճառով այս բոլոր չարիքը, այս սարսափելի վնասը հովանաւորվում է և պաշտպանվում է, ի՞նչ պատճառով այս բոլոր գործերը կատարելու համար չեն հրաւիրում մարդիկ ուսաց տեղի վրա գլուխը կրծքի վրա գցած խորը մտածմունքի մէջ նստած է Մարիան, նա երբեմն երբեմն բարձրացնում է գլուխը. մի փոքր լուսւ է և կրկին մտածում: Մի րօպէի մէջ անցնում է նրա փոքրիկ զլուսւ բոլորը, ինչ որ եղաւ: Ահա նա դուրս է գալի փարոսից Ստեփանի կուսը կպած, զգնալը, զնալը շուտ, փախկնալը, ասում է նրան և առանց նայելու դէպի տուռը, դէպի իր մանկութեան խաղաղ օրօրոցը, առանց մտածելու ծերունու վրա, մօտենում է Բիօնին, նստում է նաւալը, իսկ միւս օրը Ստեփանի հետ երկաթուղով թռչում է դէպի Թիֆլիս: Երկաթուղու կայարանից ուղղակի գալիս է այս տուռը կառքով, այստեղ մի գտնու ժպիտ երևում է Մարիայի գեղեցիկ շրթերի վրա: —Նոր աղջիկ պարոն ևս բերել, աղա, ասում է դուռը բացանող ծառան Ստեփանին: Այս խօսքերը այն ժամանակ անհասկանալի էին Մարիայի համար, հիւսն նա հասկանում է... Մարիան այս տան առաջին տանիկները չէ... Չանգի ձայնը վերջ դրեց Մարիայի մտածմունքին: Ստեփանը մտաւ Ստեփանի, համարեց Մարիային, մտաւ փոքրիկ սենեակը, հանեց վերաբերուն, դրեց երկու աթոռի մէջի վրա (միւսի վրա Մարիայի չափ էր դրած) եկաւ միւս սենեակը և նստեց Մարիայի մօտ բոլորովին ազատ, զգալով որ նա իր տանն է, իր սեփականութեան մօտ:

(Կը չարստանակվի)

